

52 Model

Figura

La presó.

El protagonista és castigat i retingut.

Títol

La “Model” és una presó acreditada.

Lema

Carbassa crua = Suspens amb conseqüències.

Poema model

A Horaci

Príncep afable de la docta lira,
mestre y custodi de la forma bella,
tu qui **cenyires de llorer** y murta
doble **corona**:

ara toléra que una mà atrevida
passi a mon poble la qu'ab tal fortuna
tu transportares al solar de Roma
cítara grega.

Aspra y ferrenya sonarà en ses cordes
fines la llengua de ma patria dura;
mes també noble hi sonarà: ma patria
filla es de Roma.

Filla de Roma per la sanch, pel geni,
clara y robusta com sa mare antiga,
guarda en ses terres per llevar de gloria
cendra romana.

Sí: dins sa terra'l cavador atònit
òssos y marbres y joyells hi troba,
armes, monedes y penons qu'ostenten
l'àguila augusta.

Bella ma patria és ademés. Viuríia
sens anyorança ta divina Musa
**dins exa terra que cenyeix la blava
mar de Sirenes.**

Illa es galana, ahont el sol de Grecia
brilla puríssim, y d'ardenta sava
pròdich, li dóna ab lo rahim alegre
l'àtica oliva.

Déxa, donchs, ara que dins ella evoqui
clàssiques formes, y l'antiga Musa,
just ab sos propis ornaments, ma patria
veja somriure.

Ara que folla l'invocada Furia,
febre als poetes inspirant, ungleja
l'harpa plorosa, y entre fanch destila
fonts d'amargura,

oh! còm anyora mon afany les clares,
dolces fontanes del Parnàs helènich!...
Mestre, ab ta bella, cisellada copa,
déxamhi beure.

Déxa que tasti la sabor antiga
qu'omple tes odes y dins elles dura,
com un vi ranci de Falern que guarden
àmfores belles.

Nèctar poèlich ab que'l cor s'anima,
febre y deliris d'embriach no dóna;
dóna la calma de l'Olimp, la sana
força tranquila.

Qui de tal nèctar troba'l gust, no cerca
l'or, ni les armes, ni'l domini frèvol:
l'art és sa vida, qu'entre goigs ò penes
guarda segura.

Ah! púgin altres a palaus que habiten
grogues les ansies ab l'afany hidròpich,
negres insomnis qu'en un llit de plomes
posen espines.

Vàgen al forum, hont febrosa turba
crida y s'empayta disputant la presa
que la Fortuna dins la pols humana
llança per riure.

Puga jo, a l'ombra del nadiu boscatge,
seny y bellesa agermanar ¡oh artista!
seny y bellesa qu'ab ta lira formen
digna aliança.

Sí: que a tes obres el bon seny, Horaci,
guia la dansa de gentils estrofes,
tal com Silenus, el vell gris, guiava
dansa de nimfes.

Elles, ben àgils y formant corona,
donen al ritme la lleugera planta:
riuen les Gracies, y se sent l'efluvi
d'alta ambrosía.

Miquel Costa i Llobera

Edició consultada:

Horacianes.

Poesies de Miquel Costa y Llobera.

Barcelona, Il·lustració Catalana, c. 1925.